

тѣвца имъ, Дѣдо Владика, защото познаваше нуждата ми, задлъжи ме нея недѣля да пѣж сутрѣ и вѣчеръ, тѣ дано настоятелитѣ черковни ми дадѣтъ 30 л. за Великъ день! Тѣ ми дадохъ само 15 л. Но за прѣсилванието ми въ пѣнието безъ помощници, дору въ 44 години пѣяние се завардихъ, писано ми било, или ми го писахъ, да добиѣ една неизпѣлима болѣсть, която заедно съ смъртъта ми ще изчезне и ще се изцѣри. Но бѣдниятъ тѣй трѣба да тѣгли!

Тѣй като останѣхъ безъ служба, заловихъ се за съчинението на Гръцко-Българската метода по Олендарфа и съ помощта на Г-на Евлогия Георгиевъ я напечатихъ. Същѣврѣменно приготвихъ материялъ за Периодическото си списание „Нова Българска пчела“, за която, като издадохъ обявление, и ненадѣйно се събрахъ до 1500 абонати, то азъ почнѣхъ отъ 1-ий Януария 1887 г. да я издавамъ и много оставахъ благодарни абонатитѣ отъ съдържанието ѝ, както сами това потвърдявахъ.

Нѣ като останѣхъ много вѣресии отъ първата година, а отъ втората до 4-ия брой, твърдѣ малко внесохъ абонамента си, то Г-нѣ Янко Ковачовъ не рачи по нататѣкъ да издава списанието ми, защото ще се изгуби повече.

Прѣзъ тѣзи година, като вече не ми останѣ друга надежда, принудихъ се да дамъ заявление на Г-на Прѣдѣдателя на Народното Събрание Стамболова. Той ми даде добра надежда и показа къмъ мене съчувствие и наистина азъ добихъ на 1887 г. Ноемврий 28-й отъ V-то обикновено Народно Събрание съ настояванието му и онова на Г-на Министра на Просвѣщението Живкова 150 лева пенсия<sup>1)</sup>, но тя не можеше да ми разплати натрупанитѣ дългове и да ме храни и облача тукъ въ София. Азъ обаче търпяхъ и живѣяхъ, както можахъ съ надежда всякоги за подобръние. А ето че се яви случай, издаването на първия законъ за пенситѣ на учителитѣ, по който азъ

1) Вижъ Дневника I-а сессия редовна XXV заседание стран. отъ 331—333.